

Djihâd

Förträffligheten i Djihâd.....	2
Villkoren för Djihâd	4
Föräldrarnas tillstånd till Djihâd.....	6
När blir Djihâd obligatoriskt för alla Muslimer (Fardh 'Ayn)?.....	7
Vilka är förbjudna att dödas i Djihâd?.....	8
Krigets tillvägagångssätt.....	9
Spaning och spionage i Djihâd	13
Lögn och bedrägeri i Djihâd.....	14
När är det obligatoriskt för armén att lyda ledaren?.....	15
Kvinnans Djihâd	16

Förträffligheten i Djihâd

Författare: Imâm Ibn Qudâmah al-Maqdisî

Källa: al-Mughnî (13/10-12)

Dâr 'Alâm-il-Kutub, 1419/1999

1620 – Abû 'Abdillâh [Ahmad bin Hanbal] sade: ”Jag känner inte till att någon handling efter de obligatoriska är bättre än Djihâd.”

Denna fråga har rapporterats från Ahmad via flera av hans följeslagare. al-Athram berättade att Ahmad sade:

”Vi känner inte till att det förekommer någon rättfärdig handling som är bättre än Djihâd.”

al-Fadhl bin Ziyâd sade:

”Jag var med Abû 'Abdillâh när strid nämndes i hans närvaro. Han började då gråta och sade: ”Det finns inga rättfärdiga handlingar som är bättre än den.””

Andra har rapporterat från honom att han har sagt:

”Inget kan jämföras med att konfrontera fienden. Att personligen uppleva en strid är den bästa handlingen. De som strider mot fienden är de som försvarar Islâm och sina kvinnor. Vilken handling är då bättre än denna?”

Ibn Mas'ûd sade:

”Jag frågade Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam): ”Vilken handling är bäst?” Han sade: ”Att förrätta bönen i dess tid.” Jag frågade: ”Sen?” Han sade: ”Rättfärdighet mot föräldrarna.” Jag sade: ”Sen?” Han sade: ”Djihâd för Allâhs sak.”

at-Tirmidhî sade:

”Denna hadîth är god och autentisk.”

Abû Hurayrah (radhiya Allâhu 'anh) rapporterade:

”Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ställdes frågan: ”Vilken handling är bäst?” Han sade: ”Att tro på Allâh och Hans sändebud.” Det sades: ”Sen?” Han sade: ”Djihâd, handlingarnas toppände.” Det sades: ”Sen?” Han sade: ”Accepterad vallfärd.”

Rapporterad av at-Tirmidhî som sade:

”God och autentisk hadîth.”

Abû Sa'îd al-Khudrî (radhiya Allâhu 'anh) berättade:

”Det sades till Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam): ”Allâhs sändebud, vilka är de bästa människorna?” Han sade: ”Den troende som strider för Allâhs sak med sitt liv och sin egendom.”

al-Bukhârî och Muslim.

Ibn ´Abbâs berättade att profeten (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) sade:

”Skall jag inte underrätta er om den bästa människan? En man som håller i sin hästs tygel och strider för Allâhs sak.”

at-Tirmidhî sade:

”Denna hadîth är god.”

al-Khallâl rapporterade med sin berättarkedja från al-Hasan som berättade att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) sade:

”Vid Honom i Vars Hand min själ ligger i! Det finns inte en enda handling mellan himmel och jord som är bättre än Djihâd för Allâhs sak eller en accepterad vallfärd utan intimt umgänge med kvinnor, grovt tal samt gräl och tvister.”

Detta eftersom Djihâd handlar om att offra blod och egendom och dess nytta gagnar samtliga Muslimer, stora och små, stora och svaga, män och kvinnor. Ingen annan handling kan jämföras med dess nytta och fara och därför kan ingenting heller jämföras med dess förträfflighet och belöning.

Villkoren för Djihâd

Författare: Imâm Ibn Qudâmah al-Maqdisî
Källa: al-Mughnî (13/8-10)
Dâr 'Alâm-il-Kutub, 1419/1999

För att Djihâd skall vara obligatoriskt, krävs det att sju villkor uppfylls:

Islâm
Könsmognad
Förstånd
Frihet
Manlighet
Friskhet
Uppehälle

Vad gäller Islâm, könsmognad och förstånd, utgör de likaså villkor i alla andra förgreningar. En otrogen anses inte vara pålitlig nog för att gå ut i Djihâd, en galen person får inte Djihâd att härröra från honom och ett barn är för svagt byggt. Ibn 'Umar (radhiya Allâhu 'anh) sade:

”Jag var fjorton år när jag presenterades för Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) på Uhud-dagen, men han lät mig inte delta i striden.”

Rapporterad av al-Bukhârî och Muslim.

Vad berör friheten, har det rapporterats att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) brukade beordra de fria att de lovar honom tro och lydnad i att ta sig an Islâm och Djihâd medan slaverna endast begärdes att lova tro och lydnad i att ta sig an Islâm. Anledningen till det är att Djihâd är en dyrkan som roterar kring distans och avstånd. Därför är det inte obligatoriskt för slaven att gå ut i Djihâd på samma sätt som han inte är förpliktigad att vallfärda.

Angående manlighet, rapporterade 'Â'ishah att hon sade:

”Allâhs sändebud, är kvinnorna förpliktigade Djihâd?” Han sade: ”En Djihâd som inte består av strid; vallfärden och 'Umrah.”

Kvinnor hör inte till dem som är ålagda Djihâd pga. svaghet och rädsla och därför skall de inte medverka i den. Likaså är det inte obligatoriskt för hermafroditer att gå ut i Djihâd eftersom man inte vet om de är män eller inte och byggt på detta tvivel, inkluderas de inte till villkoret.

Friskhet innebär att man inte är blind, haltande eller sjuk. Detta är ett villkor baserat på Hans (ta 'âlâ) Ord:

”Ingenting hindrar den blinde eller den halte eller den sjuke.” (24:61)

Dessa ursäkter hindrar dem från att gå ut i Djihâd.

Vad gäller den blinde, är hans ursäkt klar och tydlig.

Vad berör den halte, hindras han av att inte kunna gå och rida ordentligt. Exempel på det är invaliditet och annat.

Vad gäller den vars sjukdom är lätt på så sätt att han klarar av att gå och rida, räknas det inte höra till de faktorer som hindrar honom från att åläggas Djihâd. Exempel på det är den enögde.

Beträffande den hindrande sjukdomen, anses det vara den allvarliga sjukdomen till skillnad från den lätta. Exempel på lätt sjukdom som inte hindrar en från Djihâd är tandvärk och lätt huvudvärk. Dessa sjukdomar hindrar inte personen från Djihâd och på så sätt tar han liknelsen av den enögde.

Angående uppehälle, säger Allâh (ta'âlâ):

”De svaga och de sjuka skall inte klandras, inte heller de som inte har medel, om de har varit uppriktiga mot Allâh och Hans sändebud.” (9:91)

I och med att Djihâd endast tar plats med vapen, tar man hänsyn till att ha förmåga över det. Om Djihâd äger rum på ett avstånd i vilket man inte förkortar bönen, är han ålagd att förse sin familj med uppehälle under tiden som han är borta. Likaså är det ett villkor att han har vapen att strida med. Däremot är det inte ett villkor att ha riddjur om slaget är nära. Skulle slaget däremot äga rum på en så avlägsen plats att man förkortar bönen på den, är riddjuret ett villkor. Allâh (ta'âlâ) sade:

”Inte heller kan de klandras som vände sig till dig för att du skulle ge dem riddjur och som, när du svarade: ”Jag har inga riddjur att ge er”, gick sin väg med tårar i ögonen därför att de inte själva kunde bekosta dem.” (9:92)

Föräldrarnas tillstånd till Djihâd

Författare: Imâm Ibn Qudâmah al-Maqdisî
Källa: al-Kâfi (4/254-255)
al-Maktab al-Islâmî, 1408/1988

Den som har en Muslimsk förälder får inte gå ut i Djihâd utan dennes tillstånd. Ibn 'Abbâs sade:

”Det kom en man till sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) och sade: ”Allâhs sändebud, skall jag gå ut i Djihâd?” Han sade: ”Har du föräldrar?” Han sade: ”Ja.” Då sade han: ”Gå ut i Djihâd hos dina föräldrar.””

at-Tirmidhî sade, ”Denna hadîth är autentisk.”

Djihâd är endast obligatoriskt för en del Muslimer (Fardh Kifâyah), medan det är obligatoriskt för var och en att vara rättfärdig mot sina föräldrar (Fardh 'Ayn) och därför är det obligatoriskt att det sistnämnda går före det förstnämnda.

Skulle båda föräldrar vara otrogna, bes de inte om tillstånd. Bevis för det är att Abû Bakr as-Siddîq, Abû Hudhayfah bin 'Utbah och andra gick ut i Djihâd utan att be sina föräldrar om lov. Anledningen till det är att deras religion är misstänkt och opålitlig.

Om föräldrarna är slavar, finns det två åsikter:

Den första: Man skall be dem om lov, ty de är som fria beträffande lydnad, omtanke och dylikt.

Den andra: De skall inte bes om lov eftersom de inte besitter något förmyndarskap, utlägg eller ens lov för sig själva.

Inga andra släktingar har rätt att bes om lov, som t ex farföräldrarna, eftersom Sharî'ahn inte har nämnt det.

När Djihâd blir obligatoriskt för samtliga Muslimer (Fardh 'Ayn), bes föräldrarna inte om lov, på samma sätt som man inte ber dem om lov för vallfärden. Samma sak gäller alla andra förpliktelser. Man får inte lyda dem i att lämna dessa handlingar. Att lyda dem i att låta bli utföra dessa handlingar betyder att man lyder dem i olydnad, vilket är förbjudet. Annat exempel på det är att resa för att söka obligatorisk kunskap som inte finns i ens hemstad. Skulle resan däremot inte vara obligatorisk, och föräldrarna förbjuder en att resa, är det inte tillåtet att resa. 'Abdullâh bin 'Amr sade:

”Det kom en man till Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) och sade: ”Jag har kommit till dig för att lova dig tro och lydnad och jag lämnade mina föräldrar gråtandes.” Han (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade: ”Gå tillbaka till dem och få dem att skratta på samma sätt som du fick dem att gråta.”” (Rapporterad i al-Musnad.)

När blir Djihâd obligatoriskt för alla Muslimer (Fardh 'Ayn)?

Författare: Imâm Ibn Qudâmah al-Maqdisî

Källa: al-Mughnî (13/8)

Dâr 'Alâm-il-Kutub, 1419/1999

Djihâd blir obligatoriskt för samtliga Muslimer vid tre tillfällen:

Det första: När två trupper står inför ett möte och de två raderna står öga mot öga. I detta skede blir det förbjudet för den som är på plats att fly och han blir ålagd att förbli på sin post. Allâh (ta'âlâ) sade:

”Troende, när ni möter en styrka i strid, håll stånd och ha ständigt Allâh i era tankar.” (8:45)

”Troende, när ni möter de otrogna, som rycker fram i samlad stryka, gör då inte helt om! Den som då gör helt om – om det inte är en [krigslist] för att falla [en fientlig styrka i ryggen] eller för att gå samma med ett [av era] förband – ådrar sig Allâhs vrede och helvetet skall bli hans sista hemvist – ett i sanning eländigt mål!” (8:15-16)

Det andra: Om de otrogna ger sig på ett land, blir det obligatoriskt för landets samtliga invånare att ge sig ut i krig mot dem för att strida mot dem och slå dem tillbaka.

Det tredje: Om ledaren uppmanar ett folk till strid, blir det obligatoriskt för var och en att ge sig ut med honom. Allâh (ta'âlâ) sade:

”Troende, hur är det fatt med er? När ni kallas att kämpa för Allâhs sak klamrar ni er fast vid det jordiska.” (9:38)

Dessutom sade profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam):

”När ni beordras att gå ut i strid, skall ni göra det.”

Vilka är förbjudna att dödas i Djihâd?

Författare: Imâm Muhammad bin Sâlih bin 'Uthaymîn

Källa: ash-Sharh al-Mumtî' (8/27-28)

Mu'assasah Âsâm, 1417/1997

Imâm al-Hadjâwî (rahimahullâh) sade:

”Det är inte tillåtet att döda barn, kvinnor, hermafroditer, munkar, döende gamlingar, invalider och blinda som inte har någonting att säga till om, inte krigar och inte manar till krig.”

Dessa sju typer är förbjudna att döda förutom vid tre tillfällen:

Det första: Om de har något att säga till om och innehar ett förfogande. Det finns vissa äldre män som har något att säga till om och innehar ett förfogande även om de inte kan röra på sig till skillnad från en stridande yngling.

Det andra: Om de medverkar i striden. Exempel på det är kvinnor som medverkar i strid. I detta fall får de dödas.

Det tredje: Om de eggas upp till strid och lurar till krig på så sätt att de säger till dem: ”Gör så och så, slå så och så.” I detta fall är det tillåtet att döda dem eftersom de har inverkan på kriget.

Dessa sju typer av människor är alltså förbjudna att döda förutom vid dessa tre tillfällen.

Krigets tillvägagångssätt

Författare: Imâm Burhân-ud-Dîn al-Marghayânî
Källa: al-Hidâyah (3/33-36)
al-Maktabah at-Tawfiqiyah

När Muslimerna väl går in i ett ickemuslimskt land och omringar en stad eller ett fort, börjar de med att kalla dem till Islâm.

Detta baseras på det Ibn 'Abbâs (radhiya Allâhu 'anhumâ) rapporterade:

”Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) stred aldrig mot ett folk förrän han hade manat till Islâm.” (Ahmad, at-Tabarânî, 'Abdur-Razzâq m fl)

Och om de besvarar, låts de vara i fred.

Ty vid detta skede har målet uppnåtts. Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Jag har beordrats att kriga mot människorna till dess att de vittnar att det inte finns någon sann gud utom Allâh.” (al-Bukhârî och Muslim)

Om de avvisar, manas de till att betala Djizyah.

Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) befallde generalerna att göra det och det är ett alternativ man undviker ett krig med. Detta gäller dock endast dem som får sin Djizyah accepterad. Vad gäller dem som inte får Djizyah accepterad, som avfallingar och hedniska araber, finns det ingen nytta att befälla dem till att betala Djizyah. Det enda som accepteras av dem är Islâm. Allâh (ta'âlâ) sade:

”Och ni måste strida mot dem om de inte blir Muslimer.” (48:16)

Om de accepterar det, gäller dem och Muslimerna samma sak.

'Alî (radhiya Allâhu 'anh) sade:

”De betalar Djizyah för att deras liv skall vara som våra liv och för att deras egendomar skall vara som våra egendomar.”

Det är inte tillåtet att strida mot dem som inte har fått reda på Islâm förrän de har gjort det.

Beviset är att han (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) beordrade generalerna att de först manar till trosbekännelsen ”det finns ingen sann gud utom Allâh”. Dessutom får de via detta sätt reda på att vi endast strider mot dem för religionens skull. Vi strider inte mot dem för att ta deras egendomar och tillfångata deras avkomma och på så sätt finns det en chans att de besvarar kallet.

Det är rekommenderat att mana dem till Islâm även om de har fått ta emot en tidigare maning.

Detta beror på att man skall lägga ytterliggare vikt på varningen. Det är däremot inte obligatoriskt. Det har rapporterats att profeten (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) beordrade Usâmah (radhiya Allâhu ´anh) att anfälla Ubnâ¹ på morgonen och bränna ned² den samtidigt som liknande anfall inte föregås av en varning.

Om de avvisar, ber man Allâh om hjälp mot dem och därför förklarar man krig mot dem.

Beviset till det är hans (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) ord till Sulaymân bin Buraydah:

”Om de avvisar det, skall du beordrad dem att betala Djizyah... Om de även avvisar det, skall du be Allâh om hjälp mot dem och kriga mot dem.”

Allâh (ta´âlâ) är Den som hjälper Sina vänner och förgör Sina fiender. Därför skall man alltid be Allâh om hjälp.

Man skall anfälla dem med katapulter...

Vilket han (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) gjorde med at-Tâ'if.

... bränna dem...

Ty profeten (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) brände al-Buwayrah.

... låta vatten svämma över dem, hugga ned deras träd och ödelägga deras odlingar.

I och med att samtliga dessa handlingar innebär att man inskränker dem, behandlar dem strävt, försvagar deras styrka och skingrar deras samling, anses de vara föreskrivna.

Det är ingen fara att anfälla dem även om det skulle finnas Muslimska fångar och affärsmän bland dem.

Anfallet utförs för att avvärja en allmän skada medan dödandet av fångarna och affärsmännen är en specifik skada. Om man skulle ta hänsyn till dem, skulle man aldrig få något gjort eftersom det alltid finns någon Muslim innanför murarna.

Om de använder sig av Muslimerna som sköld, skall man ändå anfälla dem.

Baserat på det vi just har klargjort.

Däremot är det de otrogna man skall avse.

¹ Imâm al-´Adhîmâbâdî (rahimahullâh) sade:

”Plats i Palestina mellan ´Asqalân och Ramlah.” (´Awn-ul-Ma´bud Sharh Sunan Abî Dâwud (7/197), Dâr al-Kutub al-´Ilmiyyah, 1419/1998)

² Imâm al-´Adhîmâbâdî (rahimahullâh) sade:

”Det vill säga bränna ned deras odlingar, träd och hus.” (Ibid.)

Om det blir omöjligt att särskilja dem åt, är det dock möjligt att avse rätt. All lydnad sker i enlighet med förmågan. Skulle någon av dessa Muslimer råka dö, är de Muslimska krigarna inte ålagda att betala blodspengar eller sona eftersom Djihâd är en plikt och plikter binds inte samman med bötesummor.

Det är ingen fara att ta med sig kvinnor och Qur'ânen ut i krig med Muslimerna om armén är väldig och säker.

För det mesta brukar den vara säker och sålunda är detta det dominerande.

Det är föraktfullt att göra det i små och osäkra brigader.

Detta kan leda till att man blir av med kvinnorna och att de utsätts för oförsämtheter. Vad gäller Qur'ânen, skall den inte tas med eftersom de kan se ned på den och förödmjuka den utav hat mot Muslimerna. Denna tolkning är korrekt baserat på hans (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ord:

”Res inte med Qur'ânen till fiendens land.” (al-Bukhârî och Muslim)

Men om en Muslim kommer in i deras land lugnt och säkert och de är ett folk som inte bryter överenskommelser, är det ingen fara att ta med sig den. Dessutom är tillåtet att ta med sig gamla kvinnor för att utföra de sysslor som passar dem. Exempel på det är matlagning, vattenförseelse och sjukbehandling. Vad gäller unga kvinnor, skall de stanna hemma för att prövningar inte skall uppstå. De får inte delta i strid om det inte är nödvändigt, eftersom det kan användas som bevis för att Muslimerna är svaga. Skulle det däremot vara nödvändigt, är det bara slavinnor som får strida och inte fria kvinnor.

En kvinna får endast strida med sin makes tillstånd och en slav får endast strida med sin ägares tillstånd.

Baserat på det vi nyligen har nämnt.

Det enda undantaget är om landet skulle anfallas av fienden.

Muslimer skall varken bedra, stjäla krigsbyten eller vanställa liken. Han (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Bedra inte, stjäla inte krigsbyten och vanställ inte liken.” (Muslim)

Det är inte tillåtet att döda kvinnor, barn, döende gamlingar, invalider och blinda.

Vi³ anser att det som gör det tillåtet att döda en människa, är att hon är stridbar, något dessa människor inte är. Därför anser vi det inte vara tillåtet att döda den som saknar en högerarm eller har fått hand och fot på motsatta sidor avhuggna. ash-Shâfi'î motsätter sig oss beträffande gamlingen, invaliden och den blinde eftersom han anser anledningen till att en person får lov att dödas är otro (Kufr). Dock pekar bevisen mot honom, vilket vi har klargjort. Det har rapporterats autentiskt från

³ Hanafiyah.

profeten (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) att han förbjöd att man dödar barn. Och när Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) såg en död kvinna i slaget, sade han:

”Varför har hon dödats när hon inte har stridit?”

Förutom om någon av dem har något att säga till om i kriget eller om kvinnan är drottning.

Detta för att hon orsakar skada. Likaså dödas dessa personer om de själva skulle strida eftersom strid är en av faktorerna som gör dödandet tillåtet.

Galna skall inte dödas.

Eftersom de inte är ansvariga förutom om de själva strider. Barn och galna dödas om de strider och det finns ingen fara i att avrätta de andra efter att ha tillfångatagits. Detta beror på att de hör till straffets folk på grund av att de är ansvariga. Om den galne blir normal, anses han vara frisk i det normala tillståndet.

Det är föraktfullt att inleda ett krig mot avgudadyrkarna med att döda sin förälder.

Detta är baserat på Hans (ta´âlâ) Ord:

”Omge dem i detta liv som sig bör.” (31:15)

Detta för att han är förpliktigad att låta honom leva och försörja honom, något som går om intet om han dödar honom.

Om han råkar på honom, skall han undvika honom och låta någon annan döda honom.

Detta eftersom det fordrade uppnås av någon annan än honom. Men om fadern ger sig på sonen och sonen inte klarar av att göra sig av med honom, är det ingen fara för honom att döda fadern, ty hans avsikt är endast självförsvar.

Spaning och spionage i Djihâd

Författare: Imâm Siddîq Hasan Khân
Källa: ar-Rawdhah an-Nadiyyah (3/447-448)
Dâr Ibn 'Affân, 1420/1999

Om ledaren vill göra ett anfall, föreskrivs det för honom att antyda någonting annat än det han egentligen vill. Ka' b bin Mâlik berättade:

”Om profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) planerade en invasion, brukade han visa något annat än det.”

Denna rapportering finns i de Två autentiska och andra.

Dessutom är det föreskrivet för honom att skicka spanare för att ta reda på nyheter. Djâbir rapporterade, vilket förekommer i de Två autentiska och andra, att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade på Ahzâb-dagen:

”Vem kommer till mig med information om folket?” Då sade az-Zubayr: ”Jag.”

Likaså har det bekräftats i ”Sahîh Muslim” och andra att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) skickade iväg spanare för att spana på Abû Sufyân's karavan.

Och det har bekräftats att han (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sände iväg folk för att underrätta honom om storleken på avgudadyrkarnas armé på Badr-dagen och andra tillfällen.

Han brukade beordra folk ta reda på information om fienden och stå på olika poster mellan honom och dem.

Lögn och bedrägeri i Djihâd

Författare: Imâm Siddîq Hasan Khân
Källa: ar-Rawdhah an-Nadiyyah (454-455)
Dâr Ibn 'Affân, 1420/1999

Vad gäller lögn i krig, har det bekräftats hos Muslim och andra från Djâbirs rapportering, att Muhammad bin Maslamah sade till profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) då han skickade honom för att döda Ka' b bin al- Ashraf:

”Allahs sändebud, tillåt mig säga något.” Han (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade: ”Det har jag redan gjort”

Han lät honom alltså att lura och vilseleda honom med ett uttalande, även om det vore lögn; precis som han gjorde i denna berättelse och den finns även i al-Bukhârî.

Muslim rapporterade från Umm Kulthûm bint 'Uqbahs rapportering som sade:

”Jag har inte hört profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) tillåta någon mänsklig lögn förutom i krig, för att ställa till rätta mellan människor och mannens tal till sin kvinna och kvinnans tal till sin man.”

Denna lögn som nämns här är antydning och tecken på ett eller annat sätt för att inte ha någonting med direkt lögn att göra, vilket en stor del av de lärda har sagt.

Att bedra i krig baseras på vad som finns i de Två autentiska från Djâbirs rapportering som berättade att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Krig är bedrägeri.”

Likaså rapporteras det i de Två autentiska från Abû Hurayrah att han sade:

”Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) namngav krig ”bedrägeri”.”

an-Nawawî sade:

”De är enade om tillåtelsen i att bedra de otrogna i krig på alla möjliga sätt så länge det inte rör sig om att bryta avtal.”

När är det obligatoriskt för armén att lyda ledaren?

Författare: Imâm Siddîq Hasan Khân
Källa: ar-Rawdhah an-Nadiyyah (3/444-445)
Dår Ibn 'Affân, 1420/1999

Det är obligatoriskt för armén att lyda sin ledare i allt som inte innebär olydnad mot Allâh.

Detta är baserat på Abû Hurayrahs rapportering i de Två autentiska och andra från profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) som sade:

”Den som lyder mig har sannerligen lytt Allâh och den som handlar olydigt mot mig har sannerligen handlat olydigt mot Allâh. Och den som lyder ledaren har lytt mig och den som handlar olydigt mot ledaren har sannerligen handlat olydigt mot mig.”

Ibn 'Abbâs sade om Allâhs (ta'âlâ) Ord:

”Lyd Allah och lyd sändebudet och dem bland er åt vilka myndighet och ansvar anförtrotts” (4:59)

Han sade:

”Den sändes ner pga. 'Abdullâh bin Hudhâfah bin Qays bin 'Adiyy. Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sände iväg honom i en liten trupp.”

Rapporterad av Ahmad och Abû Dâwûd och den finns i de Två autentiska.

I de Två autentiska finns likaså 'Alîs rapportering som sade:

”Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) skickade iväg en liten trupp, och han lät en man från Ansâr vara truppens ledare. Han beordrade dem att lyda och lyssna till honom, men de handlade olydigt mot honom i en viss fråga. Han sade då: ”Samla ihop ved åt mig.” De gjorde som han sade och då sade han: ”Tänd en eld.” Åter igen gjorde de som han sade och då sade han: ”Gå in i den.” De tittade på varandra och sade: ”Sannerligen flydde vi till profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) från Elden.” De befann sig i detta tillstånd till dess att hans ilska hade lagt sig och elden hade slocknat. När de då hade återvänt, berättade de detta för Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) som sade:

”Om de hade gått in i den, skulle de aldrig ha gått ur den.”

Och han sade:

”Ingen lydnad i olydnad mot Allah.”

Och rapporteringarna kring detta ämne är många och i dem finns det uttrycklig antydning på att det inte finns någon lydnad till skapelsen i det som är olydnad mot Skaparen, och att det endast är obligatoriskt att lyda ledarna så länge de inte beordrar olydnad mot Allâh.

Kvinnans Djihâd

Författare: Imâm Muhammad bin Ismâ'îl al-Bukhârî

Förklarare: Imâm Ibn Hadjar al-'Asqalânî

Källa: Fath-ul-Bârî (6/93)

Dâr-ul-Hadîth (Kairo), 1419/1998

2875 – Muhammad bin Kathîr berättade för oss: Sufyân bin Mu'âwiyah bin Ishâq underrättade oss från 'Â'ishah bint Talhah, från de Troendes moder 'Â'ishah (radhiya Allâhu 'anhâ) som sade:

”Jag bad profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) om att få gå ut i Djihâd.” Han sade: ”Er Djihâd är vallfärden.”

Förklaring

Ibn Battâl sade:

”'Â'ishahs hadîth tyder på att Djihâd inte är obligatoriskt för kvinnorna. Däremot betyder inte hans (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ord ”Er Djihâd är vallfärden” att kvinnorna inte får medverka frivilligt i Djihâd. Det är inte obligatoriskt för dem att gå ut i Djihâd på grund av att det leder till att de avlägsnar sig från den täckande beklädnad och åtskiljelse från männen som de är beordrade. Därför är det bättre för dem att vallfärda än att gå ut i Djihâd.”

2876 – Qabîsah berättade för oss: Sufyân bin Mu'âwiyah berättade detta för oss, från Habîb bin Abî 'Amrah, från 'Â'ishah bint Talhah, från de Troendes moder 'Â'ishah (radhiya Allâhu 'anhâ) som frågade henne om profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) hustrur frågade honom om Djihâd. Hon sade:

”Ja. Valfärden är Djihâd.”